

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8SŽk/12/2021
Identifikačné číslo spisu: 7018200648
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7018200648.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: K. T. F., narodený X. I. XXXX, trvale bytom L. XX, XXX XX L. T., proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, kancelária Prešov, so sídlom Masarykova 10, 080 01 Prešov, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného spis. zn.: KaPO 4N 14617/2018-PP, ČRZ: 68794/2018 z 22. mája 2018, a o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/77/2018-40 z 9. septembra 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť odmieta.

Priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 7S/77/2018-40 z 9. septembra 2020 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného spis. zn.: KaPO 4N 14617/2018-PP, ČRZ: 68794/2018 z 22. mája 2018, ktorým žalovaný podľa ustanovenia § 11 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (ďalej len „živnostenský zákon“) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o právnej pomoci“) žalobcovi predbežne nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci v právnej veci ústavnej sťažnosti žalobcu pre porušenie jeho základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sdo/7/2017 zo 16. januára 2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo; a súčasne vyslovil, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznáva.

2. V odôvodnení rozsudku správny súd po tom, čo sa vysporiadal s ospravedlnením žalobcu z pojednávania 9. septembra 2020 (bod 16. napadnutého rozsudku) dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s platnou právnou úpravou, pričom žalovaný správny orgán

dostatočne zistil skutkový stav vecí a z neho vyvodil aj správny právny záver, s ktorým sa správny súd v celom rozsahu stotožnil, čo bližšie rozviedol v bodoch 24. -26. napadnutého rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku podal žalobca (sťažovateľ) z dôvodov § 440 ods. 1 písm. f), písm. g) a písm. h) S.s.p. včas kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia vecí a že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu; a navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie.

4. V odôvodnení kasačnej sťažnosti sťažovateľ v zásade namieta len porušenie jeho procesných práv tým, že správny súd nevyhovel jeho žiadosti o odročenie pojednávania 9. septembra 2020, ako aj nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku. Sťažovateľ tiež poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v jeho veciach, kde bol predmetom sporu výklad práva o posudzovaní predmetu sporu, ako splnenia kritéria § 6 ods. 1 písm. c) zákona o právnej pomoci.

5. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v úvode poukázal na osobu sťažovateľa a v pokračovaní v zásade zotrval na svojom vyjadrení z 18. júla 2018, napadnutý rozsudok správneho súdu považoval za správny a primerane odôvodnený a preto navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. K osobe sťažovateľa žalovaný uviedol, cit.: „V kontexte predloženej kasačnej sťažnosti vypracovanej žalobcom sa žalovaný pozastavuje nad skutočnosťou, prečo sa na neho žalobca stále obracia so žiadosťami o určenie advokáta, keď je nadmieru nespokojný s advokátmi, ktorých mu práve žalovaný určuje. Nie je predsa povinnosťou žalobcu využiť možnosť vytvorenú zákonom č. 327/2005 Z. z. Zároveň žalovaný poznamenáva, že žalobcovi bolo ustanovených za posledné desaťročie najmenej 10 advokátov, ktorým aj udelil plnú moc (pokiaľ nemal priamo námietky k ich menu), avšak postupom času ani jeden z nich žalobcovi nevyhovuje, pretože žalobca nerešpektuje ich odborný názor, iba svoj vlastný. Žalobca sa v tomto zmysle nominuje za hlavnú justičnú autoritu. Podávanie žalôb, opravných prostriedkov (tak riadnych i mimoriadnych) i ústavných sťažností bez dôkazov a hmotnoprávneho základu považuje za „normálnu prax“, ktorá je podporená tým, že za prípadný neúspech v súdnych konaniach nenesie žiadne vážnejšie následky a preto má snahu pre túto prax použiť advokátov „financovaných“ štátom, ktorým však právo na ich názor upiera (advokát i žalovaný nemá právo ani len spochybniť názor žalobcu) a každú ich samostatnú iniciatívu, či úkon v konaní pred súdmi, považuje minimálne za „podozrivú“ ak nie priamo za spoluprácu s protistranou. Tieto žalobcom opakované modely správania/uvažovania vedú k neustálej nespokojnosti so žalovaným, ustanovenými advokátmi a prípadne i súdom, ktorý vo veci koná. V dôsledku toho dochádza k opakovanému mareniu účelu zákona č. 327/2005 Z. z. vyjadreného v § 1; či ide o sociálno-patologický jav si žalovaný netrúfa hodnotiť. O neschopnosti žalobcu prijať iný právny názor svedčí aj jeho chápanie princípu právnej istoty vyjadrené v bode 4.19, v zmysle ktorého obsahom tohto princípu je rozhodnutie súdu podľa vôle žalobcu, teda zásadne v jeho prospech.“

6. K vyjadreniu žalovaného sa podaním postúpeným kasačnému súdu 6. apríla 2021 emotívne vyjadril sťažovateľ, ktorý rozporoval závery žalovaného k svojej osobe a zotrval na prezentovaných negatívnych záveroch k profesionalite a odbornosti žalovaného, ako aj ním ustanovených advokátov.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 455 S.s.p. a po náležitom zhodnotení individuálnych okolností sporu, osoby sťažovateľa, ako aj širších súvislostí sporu, dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť žalobcu je nutné aplikujúc § 5 ods. 12 S.s.p. odmietnuť.

8. Kasačný súd úvodom, za účelom priblíženia kontextu svojho rozhodnutia, poukazuje na chronológiu relevantných rozhodnutí (a konaní), ktoré súvisia s týmto sporom:

9.1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 7S/32/2011-70 z 12. marca 2014 zamietol žalobu

sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutí Finančného riaditeľstva SR, ktorými, z dôvodu nesplnenia poplatkovej povinnosti sťažovateľom, boli zastavené konania, kde sa sťažovateľ domáhal o obnovu konaní ukončených rozhodnutiami Daňového riaditeľstva SR, č. I/225/947/2011/990722-r z 5. januára 2011, vo veci platobného výmeru mesta Spišské Podhradie č. 179152007 z 30. apríla 2007, potvrdeného rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR č. I/225/8460-63818/2007/990722-r z 10. augusta 2007, ktorým bola sťažovateľovi vyrubená daň z nehnuteľnosti na rok 2007 v sume 17,75 eur; č. I/225/949/2011/990722-r z 5. januára 2011, vo veci platobného výmeru mesta Spišské Podhradie č. 179152008 z 30. apríla 2008, potvrdeného rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR č. I/225/9497-66300/2008/990722-r z 11. augusta 2008, ktorým bola sťažovateľovi vyrubená daň z nehnuteľnosti na rok 2008 v sume 20,64 eur; a č. I/225/951/2011/990722-r z 5. januára 2011, vo veci platobného výmeru mesta Spišské Podhradie č. 179152009 z 13. mája 2009, potvrdeného rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR č. I/225/11231-94158/2009/990722-r zo 7. augusta 2009, ktorým bola sťažovateľovi vyrubená daň z nehnuteľnosti na rok 2009 v sume 20,66 eur.

9.2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/32/2011-70 z 12. marca 2014 bol na základe odvolania sťažovateľa podrobený odvolaciemu prieskumu, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 2Sžf/92/2014 z 22. marca 2017 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/32/2011-70 z 12. marca 2014. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 13. apríla 2017.

9.3. Voči rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/92/2014 z 22. marca 2017 podal sťažovateľ dovolanie, ktoré konanie bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sdo/7/2017 zo 16. januára 2018 zastavené z dôvodu nedostatku podmienok konania - nedostatku právomoci. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13. marca 2018.

9.4. Voči uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sdo/7/2017 zo 16. januára 2018 podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť datovanú 11. mája 2018, pre porušenie Čl. 46 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami uvedenými v bodoch 9.1 - 9.3, pričom súčasne (21. mája 2018) podal sťažovateľ u žalovaného žiadosť o poskytnutie právnej pomoci a žiadosť o predbežné poskytnutie právnej pomoci.

9.5. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím spis. zn.: KaPO 4N 14617/2018-PP, ČRZ: 68794/2018 z 22. mája 2018 predbežne nepriznal sťažovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci v právnej veci ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sdo/7/2017 zo 16. januára 2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

9.6. Žalovaný následne rozhodnutím spis. zn.: KaPO 4N 14617/2018-PP, ČRZ: 95089/2018 z 13. júla 2018 nepriznal sťažovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci v právnej veci ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sdo/7/2017 zo 16. januára 2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

10. Z rozhodovacej činnosti kasačného súdu je známe, že sťažovateľ opakovane podáva dovolania voči rozhodnutiam kasačného súdu - vid'. ďalšie konania vedené pod sp. zn. 1Sdo/98/2010, sp. zn. 1Sdo/23/2012, sp. zn. 2Sdo/5/2015, sp. zn. 1Sdo/8/2016, sp. zn. 2Sdo/16/2016, sp. zn. 2Sdo/17/2016, sp. zn. 2Sdo/13/2017, sp. zn. 1Sdo/8/2017 a sp. zn. 1Sdo/5/2018. Vo všetkých konaniach rozhodol kasačný súd zhodne, a to tak, že konanie z dôvodu absencie právomoci zastavil.

11. Skutočnosť, že kasačný súd nemá právomoc preskúmať dôvodnosť dovolateľom uvádzaných argumentov vyplýva tiež z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky, pričom kasačný súd príkladmo okrem rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky uvádzaných v uznesení sp. zn. 2Sdo/7/2017 zo 16. januára 2018 (sp. zn. II. ÚS 87/09 a sp. zn. IV. ÚS 208/08) uvádza niekoľko ďalších relevantných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vydaných za účinnosti Správneho súdneho poriadku, a to rozhodnutia vo veciach sp. zn. I. ÚS 606/2016-19, sp. zn. I. ÚS 104/2017-8, sp. zn. II. ÚS 261/2017-11, sp. zn. II. ÚS 408/2017-24, sp. zn. IV. ÚS 169/2018-38, sp. zn. I. ÚS 360/2019-10 a sp. zn. I. ÚS 540/2020-26.

12. Z rozhodovacej činnosti kasačného súdu je ďalej známe, že sťažovateľ napriek riadnemu poučeniu podľa § 438 až § 449 S.s.p. opakovane podáva bezúspešné kasačné sťažnosti, vid'. napr. konania vedené na kasačnom súde pod sp. zn. 5Sžfk/7/2018, sp. zn. 2Sžk/32/2017, sp. zn. 5Sžfk/30,32/2019, sp. zn. 2Asan/8/2017, sp. zn. 6Sžfk/28/2020 a sp. zn. 10Sžfk/30/2020; ktoré boli všetky odmietnuté z procesných dôvodov.

13. Na mieste je tiež poukázať na to, že na kasačnom súde je v súčasnosti vedených 44 sporov sťažovateľa so žalovaným, z toho 15 nerozhodnutých, ktoré poväčšine spolu súvisia, resp. na seba nadväzujú. Taktiež je na správnom súde vedené ďalšie množstvo správnych žalôb sťažovateľa voči rozhodnutiam žalovaného, o ktorých doposiaľ správny súd nerozhodol (vid'. napr. sprievodný list z 15. marca 2021). V tomto kontexte sťažovateľ poukazuje na vyjadrenie žalovaného (vid'. bod 5.), podľa ktorého sťažovateľ iniciuje u žalovaného neprímerané množstvo administratívnych konaní, čím ho neprímerane administratívne zaťažuje, pričom bez ohľadu na výsledok administratívneho konania sťažovateľ nie je s postupom a rozhodnutím žalovaného spokojný, čím dochádza k mareniu účelu zákona o právnej pomoci.

14. Zo skutočností uvádzaných v bodoch 9.1 - 9.4, v kontexte skutočností uvádzaných v bode 10. a 12. - 13., a tiež s ohľadom a emotívny, vzťahovačný a útočný písomný prejav sťažovateľa je zrejmé, že v prípade sťažovateľa ide v predmetnej veci o prejav pretrvávajúcej nespokojnosti s výsledkom jednotlivých konaní, bez schopnosti sebareflexie a akceptácie výsledku jednotlivých konaní. Tu je na mieste poukázať, že už v začiatku sporu, v administratívnom konaní, ktoré bolo predmetom správneho súdneho prieskumu v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7S/32/2011, došlo k zastaveniu konania práve pre nečinnosť sťažovateľa, ktorý si nesplnil elementárnu poplatkovú povinnosť (primerane zásada *vigilantibus iura scripta sunt*). Od uvedeného sa následne odvíjalo správne súdne konanie, kasačné konanie, dovolacie konanie, predmetné administratívne konanie, ďalšie správne súdne konanie, až predmetné kasačné konanie. Napriek tomu, že konania, ktorých obnovu sa sťažovateľ domáha boli ukončené v auguste 2007 (vid'. bod 9.1), sťažovateľ doposiaľ nie je schopný tieto rozhodnutia akceptovať a po dobu bezmála 14 rokov využíva všetky dostupné, ako aj nedostupné právne prostriedky na ich zvrátenie.

15. Účelom zákona o právnej pomoci je zabezpečiť poskytovanie právnej pomoci osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv. Práva, ktoré majú byť predmetom uplatnenia, a v súvislosti s ktorými sa má právna pomoc poskytnúť musia mať reálny základ a musia byť spôsobilé na ochranu v medziach Ústavy Slovenskej republiky a príslušných zákonov. Právo na právnu pomoc nesmie slúžiť ako nástroj terorizovania iných osôb alebo štátnych orgánov a toto nesmie byť realizované v takom rozsahu, ktorý by bránil jeho realizáciu iným osobám. Právo na právnu pomoc tiež nesmie byť zneužívané ako „voľnočasová aktivita“, prípadne „rozptylenie“ žiadateľa.

16. Kasačný súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že výkon práva na právnu pomoc sťažovateľom dosahuje šikanózný rozmer, keď sťažovateľ žalovaného neprímerane zaťažuje obsahovo opakovanými žiadosťami, ktoré obsahovo nadväzujú na iné konania a vytvárajú tzv. „začarovaný kruh“, kedy každé konanie iniciované sťažovateľom vytvára základ pre ďalšie konania, často bez reálnej šance na úspech, ako je tomu aj v danom prípade. Sťažovateľovi, vzhľadom na skôr podané dovolania (primerane bod 10.), už v čase podávania dovolania voči rozsudku kasačného súdu sp. zn. 2Sžf/92/2014 z 22. marca 2017 musel byť zrejmý výsledok dovolacieho konania, a to aj s ohľadom na konštantnú rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky (primerane bod 11.); na ktorú navyše kasačný súd v rozhodnutí sp. zn. 2Sdo/7/2017 zo 16. januára 2018 poukázal. Kasačný súd sa tiež stotožňuje s názorom žalovaného, že postup sťažovateľa je motivovaný aj tým, že v prípade neúspechu nenesie takmer žiadne dôsledky s tým spojené.

17. Podľa § 5 ods. 12 S.s.p. správny súd výnimočne neposkytne ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby, ak nimi podaný návrh sleduje zjavné zneužitie

práva.

18. Pojem zneužitie práva nie je v slovenskom právnom poriadku explicitne definovaný, preto je pri podozrení zo zneužitia práva potrebné vždy posudzovať individuálne okolnosti toho-ktorého prípadu. Najvyšší správny súd Českej republiky judikoval, že zneužitím práva je situácia, keď niekto spôsobí výkonom svojho subjektívneho práva neodôvodnenú ujmu inému alebo spoločnosti; takéto správanie, ktorým sa dosahuje nedovolený výsledok, je len zdanlivo dovolené. Výkonu práva, ktorý je vlastne jeho zneužitím, preto súd neposkytne ochranu (vid'. rozsudok Nejvyššího správního soudu č. k. 1 Afs 107/2004-48 z 10. novembra 2005).

19. Kasačný súd vyhodnotil postup sťažovateľa v predmetnej veci ako taký, ktorého účelom nie je reálna snaha dosiahnuť pre seba priaznivejší výsledok, ale ako taký, ktorým sťažovateľ za každú cenu udržiava konanie pri živote, čím mu je umožnené opakovane prejavovať svoj nesúhlas s výsledkom konaní a prejavovať svoje subjektívne, často útočné postoje voči orgánom verejnej správy, ktoré vo veci konajú. Takáto realizácia práva na právnu pomoc sa ale prieči jej účelu, v dôsledku čoho kasačný súd konštatuje zneužitie práva na právnu pomoc.

20. Kasačný súd mimoriadne citlivo zvažoval prijatie svojho záveru, zohľadnil osobu sťažovateľa v kontexte jej emotívneho prejavu, skúmal tiež predmet iných už skončených konaní vo veci sťažovateľa a žalovaného, pričom dôsledne skúmal, či svojím rozhodnutím nedôjde k denegatio iustitiae (odmietnutiu spravodlivosti). Kasačný súd na tomto mieste poukazuje na to, že zahlcovaním žalovaného okrem iného dochádza k stavu, kedy žalovaný nemôže (resp. môže len obmedzene) realizovať svoj zo zákona vyplývajúci účel, a to je poskytovať právnu pomoc tak, ako to je definované v § 1 zákona o právnej pomoci. Je neprijateľné, aby jedna osoba monopolizovala štátny orgán a tým mu bránila v riadnom výkone jeho povinností. Osobitne kasačný súd uvádza, že samotná skutočnosť, že sťažovateľ inicioval väčší počet konaní (primerane bod 13.), samé o sebe nezakladá záver o zneužití práva, je však nutné predmetné konania skúmať v ich vzájomnom kontexte (bod 16.) a s ohľadom na perspektívu ich výsledku. Nakoniec, aj samotný zákon o právnej pomoci počítá s odmietnutím právnej pomoci v prípade, ak sa jedná o zjavne bezúspešné uplatňovanie práva (§ 6 ods. 1 písm. b) zákona o právnej pomoci).

21. Problematikou neprimeraného zaťažovania povinného správneho orgánu sa už v analogicky použiteľnom prípade zaoberal kasačný súd vo veci vedenej pod sp. zn. 3SŽi/4/2014 (T. Raus c/a Krajský súd v Žiline), kde prijal záver, že výkon práva bez vážnosti prejavenej vôle získať informáciu nepožíva právnu ochranu. Podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám na základe zákona sa realizujú na právnom pozadí ústavných princípov medzi ktoré patrí i zákaz zneužitia práva. Aj keď predmetom konania v danej veci bolo iné právo (právo na informácie), citovaný záver je aplikovateľný aj na prejednávajúcu vec, keď právo na právnu pomoc sa realizuje za totožných právnych princípov.

22. Kasačný súd neupiera sťažovateľovi právo na právnu pomoc, je však nutné toto svoje právo realizovať v medziach primeranosti tak, aby bol naplnený účel poskytnutia právnej pomoci. V predmetnej veci tomu tak nie je. Tu kasačný súd sťažovateľovi zdôrazňuje princíp stratenej dôvery ilustrovaný v Ezopovej bájke o chlapcovi, ktorý kričal, že prišiel vlk, hoci to nebola pravda a ľudia mu dvakrát zbytočne pribehli na pomoc; keď však prišiel vlk naozaj, už mu neverili. Je reálne možné, že sťažovateľ sa sám vystaví situácii, kedy bude reálne vyžadovať poskytnutie právnej pomoci, pričom vzhľadom na jeho početné, často zjavne nedôvodné žiadosti, žalovaný, prípadne iný orgán verejnej moci, bude na neho nazeráť prizmou nezmyselných podaní a v situácii, keď pomoc bude skutočne potrebovať, mu táto nebude poskytnutá, prípadne mu nebude poskytnutá včas.

23. Napriek dôvodom a záverom obsiahnutým v tomto rozhodnutí, žalovaný nemôže na iné, prípadne ďalšie žiadosti sťažovateľa automaticky nazeráť ako na podania zneužívajúce právo, avšak ak sám dospeje k záveru, že podanie sťažovateľa nemá reálny základ v materiálnom uplatňovaní práva (ako je tomu napríklad v tomto konaní), uvedené je dôvodom na nepriznanie právnej pomoci.

24. Vzhľadom na skonštatované zneužitie práva sťažovateľom, kasačný súd, aplikujúc princíp obsiahnutý v § 5 ods. 12 S.s.p., výnimočne odmietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa bez toho, aby sa ňou meritorne zaoberal.

25. O náhrade trov kasačného konania kasačný súd rozhodol podľa § 467 ods. 1 S.s.p. k § 171 ods. 1 S.s.p tak, že z dôvodu procesného charakteru odmietnutia kasačnej sťažnosti, kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ procesne zaviniť odmietnutie kasačnej sťažnosti, a preto priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov kasačného konania. Výnimočné dôvody predpokladané ust. § 168 S.s.p. kasačný súd vzhľadom na skonštatované zneužitie práva sťažovateľom.

26. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 147 ods. 2 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.